

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku Gminy T.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty P.

i Związku Towarzystw Gimnastycznych "S." w Polsce z siedzibą w W.

o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 marca 2014 r.

zażalenia uczestnika postępowania -

Związku Towarzystw Gimnastycznych "S." w Polsce z siedzibą w W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 21 marca 2013 r.

1. odrzuca zażalenie;

2. zasądza od Związku Towarzystw Gimnastycznych "S." w Polsce z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa oraz Gminy T. kwoty po 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił zażalenie Związku Towarzystw Gimnastycznych S. w Polsce z siedzibą w W. na postanowienie sądu pierwszej instancji, w którym odmówiono skarżącemu dalszego udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania. Na to postanowienie skarżący złożył zażalenie, które postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 marca 2013 r. zostało odrzucone jako niedopuszczalne. Od tego postanowienia skarżący wniósł kolejne zażalenie, zarzucając naruszenie art. 394¹ § 2 k.p.c. przez błędne uznanie postanowienia z dnia 8 lutego 2013 r. jako postanowienia niekończącego postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c. w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. W przepisie tym wyraźnie przewidziano, że nie jest dopuszczalne zażalenie na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, jeżeli zostało wydane na skutek rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Taką regulacją prawodawca przesądził, że w odniesieniu do postanowień kończących postępowanie w sprawie postępowanie powinno zamknąć się w dwóch instancjach. Innymi słowy, wyeliminował możliwość wnoszenia zażaleń, które w istocie uruchamiałyby kolejne postępowanie, czyniąc Sąd Najwyższy trzecią instancją. Kierując się regułą *a fortiori*, należy dojść do wniosku, że również żadne inne postanowienie, wydane przez sąd drugiej instancji w głównym nurcie postępowania prowadzonego po rozpoznaniu zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji, nie może być przedmiotem zażalenia do Sądu Najwyższego.

Skarżący wniósł do Sądu Najwyższego zażalenie na postanowienie sądu drugiej instancji, w którym odrzucono zażalenie na postanowienie oddalające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji. W świetle przedstawionych uwag należy przyjąć, że zażalenie to jest niedopuszczalne, ponieważ dotyczy

postanowienia wydanego w następstwie rozpoznania przez sąd drugiej instancji zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji, a bez znaczenia dla tej oceny pozostaje to, czy postanowienie to miało charakter orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., zażalenie należało odrzucić.

O kosztach postępowania wywołanego zażaleniem od postanowienia z dnia 21 marca 2013 r. Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art.520 § 2 k.p.c.